

Fyller gode roller i Norge

Inne i skogen i Modum, i Buskerud fylke i Norge, ligger en liten økumenisk, diakonal institusjon kalt Institutt for Sjelesorg. Her har mennesker med blant annet sorg, slitenhet og depresjon fått komme i over tretti år for å få hvile, samtaler og veiledning. Denne uken var tre dansker på besøk for å fylle noen gode roller som vertskap og sjelesørger, og det er ikke deres første eller siste gang heller.

Tekst og foto: Trine Kvalnes

Pensjonistparet Birthe og Gunnar Rasmussen fra Odense i Danmark er vertskap noen uker i året, mens Karen Margrethe Kirk, også fra Odense, kommer hit som ekstern sjelesørger. Denne uken er de her samtidig og bidrar til at gjestene på Instituttet blir tatt godt imot.

- Vi startet opp som vertskap i 2004 etter forespørsel. Vi opplever dette som en gave til oss og en god oppgave. Det er viktig for oss å støtte stedet så det kan fortsette. Stedet er betydningsfullt for mange mennesker, forteller Birthe.

Får mot

Vertskapet på Instituttet byr velkommen til gjestene ved ankomst, hjelper dem til rette med å finne rommet og alle praktiske forhold.

- Vi er til stede og til rådighet for gjestene her og vi sørger for at det er tent opp i peisen, lys på bordene og gjør det pent i stuene, samt få tingene til å henge sammen, uten å fylle for stor plass selv, sier Birthe.

- Det er også en stor fordel å være to, for da kan vi bytte litt på å være tilgjengelig, og trekke oss litt tilbake, fortsetter Gunnar.

De presiserer at det er en stor opplevelse å se folk som er langt nede får mot på livet i løpet av tiden de er på Instituttet.

Å være dansk er en fordel

Karen Margrethe har en annen rolle på Instituttet. Hun jobber litt med sjelesorgsamtaler og undervisning hjemme i Danmark til vanlig, og har siden 2005 vært tilknyttet Sjelesorginstituttet både gjennom å være PKU-student (PKU= pastoral klinisk utdanning) og stipendiat under særlige vilkår, og ekstern sjelesørger.

- Det er helt avgjørende for meg at jeg på denne måten, noen uker i året, kan ha kollegafelleskap og inngå i en fagstab, og dermed få inspirasjon omkring sjelesorgens egensærhet. Det er unikt for meg å ha samtaler på et sted hvor rammene er så definerte.

Det er ikke alltid det er så mange dansker på en gang på Instituttet, og med spørsmål om hvordan det er å være dansk i Modums skoger i Norge, så er svarene optimistiske.

- Det å komme som dansk sjelesørger til stedet har jeg noen ganger opplevd som en fordel. Det kunne jo vært en utfordring med språket, men har ikke i praksis opplevd det som et problem. Med tanke på at jeg da blir helt anonym i forhold til konfidentens nærmiljø og relasjonelle sammenhenger, og dette ses ofte på som en fordel, for da har jeg begrenset kjennskap til kultur og kirkeliv, så jeg ser kanskje med litt andre øyne, beskriver Karen Margrethe.

Noe for dansker?

Med et glimt i øyet sier Karen Margrethe at kanskje hennes landsmenn synes det er langt fra Danmark til Norge, men at hun tenker at man reiser gjerne langt etter noe godt.

- Jeg tror i bunn og grunn at alle i perioder av deres liv kan ha glede av å være et sted der det er mulig å stanse opp, få en medvandrer og reflektere over liv og tro, i det omfang man selv ønsker, avslutter hun.

Gunnar sier at mennesker som har det tungt, på den ene eller den andre måten, og som kan ha behov for ivaretagelse, kan ha god nytte av å komme til Instituttet for en uke eller to. Han og Birthe forteller om en av ukens gjester som sa det så godt:

- "Jeg sender bilen min til biltilsynet, men innimellom trenger også jeg å sende meg selv til tilsyn, og det beste stedet for å bli sjekket er jo her på Institutt for Sjelesorg!"